

Пламен Тотев
Последният

Когато влязох в кръчмата, изпитах познатото чувство на задоволство като видях уплашените лица на редовните посетители. По тези места не минават често берсеркери или както ни наричат обикновено жътварите, защото след нас върви великата жътварка – Смъртта. Видях една свободна маса и се разположих удобно. Приятно ми беше да наблюдавам ужаса и страха които се изписваха по лицата на тези загубели мъже при вида на татуираното ми лице. Едно девойче ме гледаше втренчено и аз и се усмигнах с целия блясък на изпилените си зъби. Поръчах си вино и нещо за ядене – с това интереса ми към околните окончателно се изпари. След като ометох вечерята взех оръжието си и излязох навън. Тези нощ щях да получа послание и трябваше да се приготвя.

На няколко километра от града запалих огън и извадих торбичката с жълтия прах. Смесих го с предварително загрялото вино и го изпих на един дъх. За повечето хора праха от черен лотос е смъртоносен, но ние от малки започваме да поемаме по малки дози, докато не привикнем към него. Облегнах се и зачаках да започне действието на наркотика. Изведнъж небето се разтвори и от непрогледния мрак на космоса ме прониза погледа на моя баща. След това вятъра довя тихият му глас.

– Виждам, че си добре Мариус. Надявам се, че още си готов да ми служиш, защото аз имам нужда от твоята помощ.

– Нека бъда меча в твоите ръце, татко. Каквото трябва ще бъде изпълнено. – отвърнах му аз.

– Не бъди толкова сигурен, сине мой. Имам лоши новини. Храмът ми в Ашалак е бил разрушен и всички твои братя са мъртви.

– Не може да бъде! Та ние сме най-могъщите войни! Не можем да загубим или да бъдем убити, освен ако ние не пожелаем това.

– Точно това се е случило, сине мой. Всички твои братя са се самоубили, включително и верните ми жреци. След това мародерите са разграбили и опожарили моето светилище. Върви, сине, и разбери какво се е случило.

Това бяха последните му думи. После всичко изчезна. Метнах се на коня и потеглих. Не можех да повярвам на думите на моя баща. Ние сме безсмъртни, защото ние сме косата, с която Тя поваля своите жертви. Ние се храним с кръвта на хората, а душите даваме на Нея – това е сделката, която баща ни е сключил за да пребъде нашата власт на земята.

Винаги съм бил обучаван да не се страхувам от Нея, защото Тя е мой покровител и докато не спирам да убивам, Тя винаги ще е благосклонна към мен. И аз убивах. Аз и моите братя сме участвали в повече битки отколкото някой човек може да си представи. Изпитвал съм кръвта

на хиляди мъже, жени и деца, а душите им съм поднасял на Нея – моята майка. И винаги съм искал още и още. Никога не успях да се наситя. Най-накрая пристигнах.

Стоях пред разрушения храм на моя баща и за първи път в своето съществуване не знаех какво да правя. До ме се намират 12те гроба на моите братя, които сам изкопах. Нека душите им почиват в Нейните прегръдките. Сега съм сам, защото чувствам че и моят баща вече го няма. По-самотен от всякога.

В този момент небето се озари от сноп светлина и от него се спуснаха някакви бели същества с крила. Носеха дълги мечове, от чиито остриета бликаха пламъци, а ризниците и щитовете им блестяха ослепително. Един от тях проговори:

– Върви си! Твоето време тук изтече. Твоите братя го разбраха и сами сложиха край на жалкото си съществуване. Баща ти вече е в небитието, а Бог ще властва от сега нататък на небето и земята. Дойде времето Му. На него и неговите синове. Върви си и нека греховете ти бъдат опростени.

Това надмина всякаква граница. Никой никога не си е позволявал да ми говори така. Кръвта ми кипна и воят ми разпръсна тишината.

– Никога, твари нищожни! Умрете тук и сега и нека душите ви бъдат дар за Нея!

Бяха добри бойци. Бяха.

Аз обявих война на Господ и той прие. Започва нова епоха – епохата кръвта и отмъчението. И ето аз пия от ангелската кръв и измивам с нея тялото и меча си. От днес нататък ще се казвам Сатана.

КРАЙ

© Пламен Тотев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/680>]